

(ו) [צ"ל: ה)] מעשה נורא בימי

שלמה המלך ע"ה [עליו השלום]

מעשה באשה אחת שהיתה רגילה כל ימיה לעשות צדקה, ובכל יום היתה אופה ג' ככרים, השנים מחלקת לענים ואחר לחלקה, יום אחד בא עני ועמד על פתחה, אמר לה גברתי הייתי בספינה ונשברו ונאבד כל אשר בתוכה עם מלחה והקיא אותי ושמ היתה לי הרווחה, אכן דא עקא נפשי כי נאנחה כי זה לי ג' ימים שלא טעמתי כלום כי טעיתי באורחא, מיד הוציאה הלחם שנשאר למאכלה ונתנה לו. אח"כ ישבה לאכול הכבר השני ובא עני אחד לפניה והרים קולו, ויען ויאמר גברתי רחמי עלי בכבר לחם כדי להשיב רוחי כי שבו אותי השבאים והיום ג' ימים בכרחי ולא מצאתי שום דבר לאכול באורחי, נתנה לו הכבר השני ואמרה ברוך ה' אשר אנה לידי מצוה כזו ובעזר האל זך לקחי הוציאה הכבר הג' לאכול בא עני אחד וא"ל גברתי הייתי מהלך בדרך ויצאו עלי גולנין ואורבין, וברחתי מהם ליער וזה לי כמה ימים שאני אוכל עשבים ושכחתי טעם הלחם לכן חוני עלי בפת לחם המשביע רעבים, נתנה לו ככר הג' ונשארה בלא כלום, ונפשה רעבה אמרה אלכה ואראה אם יש מעט קמח בילקוט ואלוש ואאפה אותה ואשובה, והלכה וראתה שהוא ריק מכל טובה אמרה אלכה ואקח חטים בילקוט ואטחן אותם ואשיב נפשי החשוקה, ותלך ותמלא הילקוט בחטה והלכה לרחיים וטחנה אותו והניחה אותו על ראשה ואז רוח סערה בים נשבה, ותעבור על ראשה ותשא הילקוט ותלך ואז האשה ההיא תוחלתה נכזבה, והתחילה להצטער ולבכות במר נפש ולומר מה יש בידי עון אשר קרה לי היום בדרך נתיבה, הלכה אצל שלמה המלך ע"ה והסנהדרין א"ל הגידו לי מה יש עון אשר הי' לי סיבה שלא הגיע לידי אפי' פת חריבה, עוד היא מדברת עם המלך והנה באו ג' סוחרים, אשר היו בספינה חבירים, א"ל [אמרו לו]: "אדונינו קח לך ז' אלפים זהובים, והנם הקדש לעניים בני טובים, שאל להם המלך שלמה: "על מה הקדשתם סכומים מרובים?" א"ל [אמרו לו]: "היינו באים בספינה

(ו) מעשה נורא בימי שלמה המלך ע"ה

מעשה באשה אחת שהיתה רגילה כל ימיה לעשות צדקה, ובכל יום היתה אופה ג' ככרים, השנים מחלקת לענים ואחר לחלקה, יום אחד בא עני ועמד על פתחה, אמר לה גברתי הייתי בספינה ונשברו ונאבד כל אשר בתוכה עם מלחה והקיא אותי ושמ היתה לי הרווחה, אכן דא עקא נפשי כי נאנחה כי זה לי ג' ימים שלא טעמתי כלום כי טעיתי באורחא, מיד הוציאה הלחם שנשאר למאכלה ונתנה לו. אח"כ ישבה לאכול הכבר השני ובא עני אחד לפניה והרים קולו, ויען ויאמר גברתי רחמי עלי בכבר לחם כדי להשיב רוחי כי שבו אותי השבאים והיום ג' ימים בכרחי ולא מצאתי שום דבר לאכול באורחי, נתנה לו הכבר השני ואמרה ברוך ה' אשר אנה לידי מצוה כזו ובעזר האל זך לקחי הוציאה הכבר הג' לאכול בא עני אחד וא"ל גברתי הייתי מהלך בדרך ויצאו עלי גולנין ואורבין, וברחתי מהם ליער וזה לי כמה ימים שאני אוכל עשבים ושכחתי טעם הלחם לכן חוני עלי בפת לחם המשביע רעבים, נתנה לו ככר הג' ונשארה בלא כלום, ונפשה רעבה אמרה אלכה ואראה אם יש מעט קמח בילקוט ואלוש ואאפה אותה ואשובה, והלכה וראתה שהוא ריק מכל טובה אמרה אלכה ואקח חטים בילקוט ואטחן אותם ואשיב נפשי החשוקה, ותלך ותמלא הילקוט בחטה והלכה לרחיים וטחנה אותו והניחה אותו על ראשה ואז רוח סערה בים נשבה, ותעבור על ראשה ותשא הילקוט ותלך ואז האשה ההיא תוחלתה נכזבה, והתחילה להצטער ולבכות במר נפש ולומר מה יש בידי עון אשר קרה לי היום בדרך נתיבה, הלכה אצל שלמה המלך ע"ה והסנהדרין א"ל הגידו לי מה יש עון אשר הי' לי סיבה שלא הגיע לידי אפי' פת חריבה, עוד היא מדברת עם המלך והנה באו ג' סוחרים, אשר היו בספינה חבירים, א"ל [אמרו לו]: "אדונינו קח לך ז' אלפים זהובים, והנם הקדש לעניים בני טובים, שאל להם המלך שלמה: "על מה הקדשתם סכומים מרובים?" א"ל [אמרו לו]: "היינו באים בספינה

באורחי. נתנה לו הכבר השני ואמרה: "ברוך ה' אשר אנה לידי מצוה כזו ובעזר האל זך לקחי, הוציאה הכבר הג' לאכול. בא עני אחד וא"ל [ואמר לה]: "גברתי, הייתי מהלך בדרך ויצאו עלי גולנין ואורבין, וברחתי מהם ליער, וזה לי כמה ימים שאני אוכל עשבים ושכחתי טעם הלחם, לכן חוני עלי בפת לחם המשביע רעבים." נתנה לו ככר הג' ונשארה בלא כלום, ונפשה רעבה. אמרה: אלכה ואראה אם יש מעט קמח בילקוט ואלוש ואאפה אותה ואשובה. והלכה וראתה שהוא ריק מכל טובה. אמרה: אלכה ואקח חטים בילקוט ואטחן אותם ואשיב נפשי החשוקה. ותלך ותמלא הילקוט בחטה והלכה לרחיים וטחנה אותו והניחה אותו על ראשה. ואז רוח סערה בים נשבה, ותעבור על ראשה ותשא הילקוט ותלך. ואז האשה ההיא – תוחלתה נכזבה, והתחילה להצטער ולבכות במר נפש ולומר: מה יש בידי עון אשר קרה לי היום בדרך נתיבה? הלכה אצל שלמה המלך ע"ה [עליו השלום] והסנהדרין. א"ל [אמרה להם]: "הגידו לי מה יש עון אשר הי' לי סיבה שלא הגיע לידי אפי' [אפילו] פת חריבה?" עוד היא מדברת עם המלך והנה באו ג' סוחרים, אשר היו בספינה חבירים. א"ל [אמרו לו]: "אדונינו קח לך ז' אלפים זהובים, והנם הקדש לעניים בני טובים." שאל להם המלך שלמה: "על מה הקדשתם סכומים מרובים?" א"ל [אמרו לו]: "היינו באים בספינה

עם כמה סחורות ואבנים טובים, וניקבה הספינה נקב גדול ולא היינו יכולים לסתמו, והאניה חשבה להשבר, היא וכל אשר בה. אז אמרנו: 'רבונו של עולם הגיענו למדבר בערבה, ניתן לעניים מממון אשר בידנו ונהי' בעלי תשובה ובין שראינו שכמעט אבדנו, נפלנו על אפנו לבל נראה מיתת חברינו ומרוב צערנו נטרפה דעתנו ובין כך ראינו עצמינו על שפת הנחל ומיד חשבנו סחורתינו והנה עלה מעשר שלה ז' אלפים והנה הוא הקדש כמו שנדרנו, א"ל שלמה הע"ה ידעתם מקום הנקב ומי סתמו, א"ל לא ידענו, א"ל לכו וראו אם יש דבר במקומו, הלכו ומצאו אותו הילקוט של האשה בעצמו, אז הביאו אותו לפני שלמה, א"ל להאשה התכיר נא את הילקוט בסימנו ובחותמו, א"ל וודאי יודעות וכשראתה אותו אמרה זה שלי א"ל הקב"ה לא עשה דבר זה אלא בשבילך כי כל ההולך בדרכי ד', אלקיו עמו ואז הכירו הסנהדרין והאנשים את חכמת שלמה:

ת ו ש ל ב * ע

והנה עלה מעשר שלה ז' אלפים והנה הוא הקדש כמו שנדרנו. "א"ל [אמר להם] שלמה הע"ה [העליו השלום]: "ידעתם מקום הנקב ומי סתמו?" א"ל [אמרו לו]: "לא ידענו." א"ל [אמר להם]: "לכו וראו אם יש דבר במקומו." הלכו ומצאו אותו הילקוט של האשה בעצמו. אז הביאו אותו לפני שלמה. א"ל [אמר לה] להאשה: "התכיר נא את הילקוט בסימנו ובחותמו." א"ל [אמרה לו]: "וודאי יודעות." וכשראתה אותו אמרה: "זה שלי." א"ל [אמר לה]: הקב"ה לא עשה דבר זה אלא בשבילך כי כל ההולך בדרכי ד', אלקיו עמו. ואז הכירו הסנהדרין והאנשים את חכמת שלמה:

תושלב"ע [תם ונשלם שבח לאל בורא עולם]